

Arrest

nr. 289 044 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. LAMBOT
Terkamerenlaan 45
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is de vader van het minderjarig kind V. N. B., die de Venezolaanse nationaliteit bezit en in België erkend is als vluchteling. Het kind verblijft samen met zijn moeder, die eveneens erkend is als vluchteling, in België.

Verzoeker en zijn huidige echtgenote hebben beiden een verzoek om internationale bescherming ingediend, hetgeen is geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 november 2021. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 272 195 van 2 mei 2022 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Zij dienen op 23 juni 2022 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 20 december 2022 een beslissing waarbij verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 januari 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en vier maanden voor mijnheer en één jaar en elf maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij een familiaal leven hebben in België omdat de dochter van mijnheer in België erkend werd als vluchteling en hier dus over verblijfsrecht beschikt. Betrokkene wijst erop dat rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van zijn dochter en verwijst hiervoor naar het internationaal verdrag inzake de rechten van het kind en naar artikel 22bis van de Belgische grondwet. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkene en zijn dochter niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Volledigheidshalve merken we op dat hoewel betrokkene een begin van bewijs voorlegt van effectieve banden met zijn minderjarige dochter (met name door het voorleggen van een verklaring van de moeder van zijn dochter, een psychologisch attest dd.14.07.2022, een verklaring van een bevriend koppel dd. 30.10.2022, verschillende foto's met zijn dochter, verschillende treintickets en één verklaring van de school van zijn dochter), we opmerken dat betrokkene reeds in Venezuela nooit een gezinseenheid vormde met zijn dochter en dat hij geen enkel bewijs voorlegt dat er ook in Venezuela reeds sprake was van effectieve banden met zijn dochter. Tenslotte wijzen we er op dat mijnheer reeds op 06.12.2018 naar België kwam, terwijl zijn dochter pas op 05.02.2020 naar België kwam. Ook voor deze lange periode van meer dan een jaar, ontbreekt elk bewijs van banden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene en zijn dochter perfect in staat zijn om tijdelijk gescheiden te zijn van elkaar. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet.

Betrokkenen beroepen zich terzake op het kinderrechtenverdrag. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel

deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat de dochter van betrokkene over onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België samen met haar moeder, waarmee ze een gezinsseenheid vormt. Haar scholing komt dan ook op geen enkele manier in het gedrang door huidige beslissing. Ook haar dagelijks leven zal weinig verandering ondervinden door huidige beslissing. Betrokkenen maken dan ook niet aannemelijk dat het hoger belang van de dochter van mijnheer geschaad zal worden door de tijdelijke terugkeer van haar vader naar Venezuela. Dit blijkt evenmin uit het voorgelegde psychologische attest dd. 14.07.2022, daaruit blijkt namelijk enkel dat zijn dochter tot december 2021 in behandeling was en dat het herstel van het contact met haar vader leek bij te dragen aan haar herstel en welbevinden. Huidige beslissing houdt echter geen beëindiging van het contact met haar vader in. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met zijn dochter in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Belgische grondwet omwille van hun in België opgebouwde gezins- en privéleven. Een gezinsleven zou enkel mogelijk zijn in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op het feit dat de dochter van mijnheer erkend is als vluchteling en daardoor over onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt. Mijnheer woont niet samen met zijn dochter, zijn dochter woont samen met haar moeder die eveneens erkend werd als vluchteling, maar hij legt wel een begin van bewijs van banden voor met zijn dochter. We merken nogmaals op dat mijnheer nooit heeft samengewoond met zijn dochter, dat er geen enkel bewijs voorgelegd wordt dat er ook in Venezuela sprake was van effectieve banden tussen vader en dochter en tenslotte wijzen we er op dat mijnheer meer dan één jaar eerder naar België kwam dan zijn dochter, ook voor deze periode ontbreekt elk bewijs van banden. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat ze perfect in staat zijn om tijdelijk gescheiden te leven, zonder ernstig of onherstelbaar nadeel. Het gaat hier bovendien slechts om een tijdelijke scheiding. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met zijn dochter in afwachting van een eventuele terugkeer naar België. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden acht getuigenverklaringen voorleggen evenals een petitie, ondertekend door 35 personen, in hun voordeel. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is echter op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven

die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Venezuela uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Volledigheidshalve merken we op dat een petitie niet aantoonst dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden tussen betrokkenen en de ondertekenaars. Het wijst eerder op een uitgesproken sociaal engagement van de ondertekenaars. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 22 van de Belgische grondwet blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de verklaringen afgelegd door dhr. V. op 22.07.2021 en merken op dat zij aan de door hem gestelde voorwaarden zouden voldoen, met name het hebben van familie in België, het hebben van een schoolgaand kind, een lange periode van lang verblijf, voldoende arbeidskwalificaties en het feit dat zij de ondersteuning zouden vormen van een Belgische dame. Zij verwijzen tevens naar de uitspraken van de voormalige staatssecretaris inzake de hongerstakers dat gegronde dossiers nooit onontvankelijk verklaard zullen worden en naar de verklaringen van dhr. de Schutter, speciaal rapporteur van de Verenigde Naties op 07.07.2021 bij een bezoek aan de hongerstakers. Echter, in geen geval kunnen betrokkenen aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontfen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op onontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken.

Het feit dat betrokkenen beiden een werkbelofte voorleggen en hier tewerkgesteld zouden kunnen worden in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 04.05.2022 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen

die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hu banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds december 2018 in België zou verblijven en mevrouw sinds juni 2019, dat zij zich geïntegreerd zouden hebben, dat mevrouw alles in het werk gesteld zou hebben om de slag te kunnen als verpleegkundige, dat mevrouw erg gemotiveerd zou zijn om te werken, dat mijnheer een opleiding als lasser gevolgd zou hebben, dat zij Frans zouden spreken, dat zij erg geliefd zouden zijn in het dorp, dat er sprake zou zijn van een opmerkelijke integratie, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij een meerwaarde voor de samenleving zouden vormen, dat zij anderen in nood zouden helpen, dat zij makkelijk werk zouden vinden in een knelpuntberoep, dat zij werklustige en moedige mensen die graag willen bijdragen aan onze economie, dat zij nooit ten laste zouden vallen van de openbare diensten, dat zij hun Venezolaanse diploma's voorleggen evenals de gelijkstelling van het Venezolaanse diploma van mevrouw, een stagecontract bij FOREM voor mijnheer, werkbeloftes voor beiden, een petitie in hun voordeel ondertekend door 35 mensen en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 28.06.2022 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 21.01.2019 van mijnheer en dd° 12.06.2019 van mevrouw op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2 Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Met andere woorden moet de zaak voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de gemachtigde van 20 december 2022 overeenkomstig artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, is opgesteld in de Nederlandse taal, dient deze taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. De Raad kan verzoekers niet volgen waar zij de Franse taal als proceduretaal verkiezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het Aanvullend Protocol), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2, 3 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (hierna: het IVESC), van de artikelen 22, 22bis en 24 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de manifeste appreciatiefout. Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse refuse de prendre en considération les éléments tirés de la longueur du séjour et de l'intégration des parties requérantes

ALORS QUE, ce faisant, la partie adverse refuse de prendre en considération les éléments tirés de la longueur du séjour et de l'intégration des parties requérantes au motif qu'ils n'empêchent pas des déplacements temporaires ;

Qu'il est donc clair que dans le cas d'espèce, la partie adverse a méconnu la notion de circonstances exceptionnelles, la portée de l'article 9bis ainsi que son obligation de motivation formelle ;

Que s'il est permis à la partie adverse de faire d'emblée un constat général, elle ne peut par principe refuser tout élément tiré de la longueur du séjour et de l'intégration ;

Qu'en se contentant d'énumérer les éléments liés à la longueur du séjour et l'intégration en Belgique des parties requérantes et en refusant de les prendre en compte en considérant de manière tout à fait générale qu'ils ne constituent pas une circonstance exceptionnelle, la partie adverse se dispense d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour qui lui a été soumise ;

Que les principes généraux du droit cités au présent moyen imposent notamment à la partie adverse de prendre une attitude proportionnée au cas d'espèce qui lui est soumis et de statuer sur base de tous les éléments de la cause, en examinant in concreto les éléments qui sont soumis à son appréciation ;

Que chaque demande dont est saisie la partie adverse dans le cadre de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 est particulière et que cette particularité doit être respectée, sous peine de vider ladite disposition de sa substance ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le Conseil du contentieux des étrangers a considéré :

« qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation » ;

Que la partie adverse ne peut donc se contenter de déclarer que d'avoir noué des liens en Belgique est normal et n'a rien d'exceptionnel ;

Que la partie se dispense d'examiner concrètement les éléments qui lui sont soumis dans le cadre de cette demande d'autorisation de séjour, ou, à tout le moins, de motiver sa décision spécifiquement sur la raison pour laquelle tous ces éléments d'intégration ne peuvent être considérés comme une circonstance exceptionnelle ;

Qu'ainsi, la partie adverse liste simplement les éléments d'intégration des requérants : apprentissage de la langue, liens noués avec la population locale, implication dans la vie de leur village les amis, leur

volonté de contribuer à l'économie belge, le stage effectué par le requérant au sein du FOREM, etc.) sans expliquer concrètement en quoi ces éléments ne constituent pas des circonstances exceptionnelles ;

Que se référer à de la jurisprudence selon laquelle il s'agit là d'éléments relatifs au fondement de leur demande d'autorisation de séjour ne répond pas à leur obligation de motivation formelle ;

Que, pour rappel, il est unanimement reconnu par la jurisprudence et par la doctrine que les « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers « ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (voir notamment, C.E., 20 juin 2000, arrêt n° 88.076, ainsi que les références de K. DE HAES et J.-F. HAYEZ, Le statut administratif des étrangers, Bruxelles, 2009, p. 38) ;

Que dès lors, ces « circonstances exceptionnelles » visent à la fois des cas où il serait impossible aux demandeurs d'une autorisation de séjour d'introduire une demande dans leur pays d'origine mais aussi les cas où le retour dans le pays d'origine serait rendu particulièrement difficile ;

Que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., arrêt n°112.863 du 26/11/2002) ;

Que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre pourquoi les éléments liés au long séjour et à l'intégration invoqués par les requérants et non remis en cause par la partie adverse ne constituent pas des circonstances exceptionnelles justifiant qu'ils introduisent leur demande à partir de la Belgique ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre ;

Que le Conseil d'Etat a déjà considéré à plusieurs reprises que lorsque « la partie adverse décide d'une manière générale que la longueur du séjour d'un étranger sur le territoire, son intégration, son inscription à un organisme public d'emploi, l'apprentissage du français et du néerlandais et le fait de travailler ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie », elle « ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle » (C.E., arrêt n° 121.440 du 8 juillet 2003 ; cfr. également C.E., arrêt n° 126.341 du 12 décembre 2003).

Que l'enseignement tiré de cette jurisprudence doit être appliqué par analogie au cas d'espèce ;

Qu'il semble que la partie adverse rejette de façon systématique et non différenciée les éléments des demandes basées sur l'article 9bis faisant état de la longueur du séjour – quelle que soit celle-ci – et de l'intégration comme n'étant ni révélateurs de circonstances exceptionnelles ni capables de fonder ces mêmes demandes ;

Que le requérant est dès lors en droit de se demander comment il pourrait faire valoir sa situation spécifique, celle-ci étant, semble-t-il, automatiquement considérée comme insuffisante et/ou non pertinente ;

Qu'en ne motivant pas in specie les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par la partie requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction en Belgique de sa demande de séjour, la partie adverse manque à son obligation de motivation formelle et adéquate;

Qu'il convient donc de conclure que la partie adverse a inadéquatement et insuffisamment motivé sa décision et que le raisonnement qu'elle tient revient à vider l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 de sa substance ;

EN TELLE SORTE que les actes attaqués doivent être annulés et entre temps suspendus ;

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse considère que le droit à la vie privée et familiale de Monsieur N. (...) O. (...) n'est pas violé par la séparation avec sa fille parce qu'ils ne vivent pas ensemble et ne vivaient pas ensemble au Venezuela.

Cette absence de violation de la vie familiale du requérant serait confirmée par le fait que la fille mineure du requérant vit quoiqu'il en soit avec sa mère.

Enfin, le requérant ne ferait pas partie du noyau familial de sa fille car celui-ci est constitué par sa fille et sa mère sans lui.

ALORS QUE les requérant vivent en Belgique depuis de 2019, durant lesquelles ils se sont intégrés à la société belge et ont développé de nombreuses activités et relations constitutives de vie privée dont il convenait de tenir compte adéquatement lors de la prise de la décision attaquée ;

Qu'ils ont donc développé en Belgique un réseau socio-affectif important ;

Que la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale » ;

Qu'en outre, l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Que les requérants vivent en Belgique auprès de la fille mineure du requérant, titulaire d'une autorisation de séjour en tant que réfugiée reconnue ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 22 de la Constitution ainsi que par l'article 8 de la CEDH, ce dernier se lisant comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Qu'il est indéniable que les relations que le requérant entretient avec sa fille sont protégées par le droit au respect de la vie privée et familiale ;

QU'il est évident que la relation effective de la partie requérante avec sa fille mineure est constitutive de vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH et que la partie adverse devait donc prendre cet élément en considération lors de la prise de la décision attaquée, quod non en l'espèce ;

Que l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales constitue « d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens interpersonnels étroits » .

La Cour EDH a rappelé, dans un arrêt du 3 avril 2012, que : « le concept de « vie familiale » visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres relations de facto (voir, parmi beaucoup d'autres, Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 31, série A no 31 ; Keegan c. Irlande, 26 mai 1994, § 44, série A no 290 ; Kroon et autres c. Pays-Bas, 27 octobre 1994, § 30, série A no 297C ; X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 36, Recueil des arrêts et décisions 1997II, et Emonet et autres c. Suisse, n° 39051/03, § 34, CEDH 2007XIV). Pour déterminer si une relation s'analyse en une « vie familiale », il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, tels le point de savoir si les partenaires cohabitent, la durée de leur relation, la question de savoir s'ils ont, d'une quelconque manière, par exemple en ayant des enfants ensemble, démontré leur engagement l'un envers l'autre. » (CEDH, arrêt Van der Heijden c. Pays-Bas du 3 avril 2012, § 50) ;

Qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des parents et des enfants mineurs, et entre des conjoints ou des partenaires doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60) ;

Que selon Guide sur l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme - Droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance Mis à jour au 31 août 20221 :

« Là où l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'État doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible, dès la naissance ou dès que réalisable par la suite, l'intégration de l'enfant dans sa famille (Kroon et autres c. Pays-Bas, 1994, § 32). »

Le guide poursuit par :

« Pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention (même si la relation entre les parents s'est rompue) et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention (Monory c. Roumanie et Hongrie, 2005, § 70 ; Zorica Jovanović c. Serbie, 2013, § 68 ; Kutzner c. Allemagne, 2002, § 58 ; Elsholz c. Allemagne [GC], 2000, § 43 ; K. et T. c. Finlande [GC], 2001, § 151). »

Qu'il ressort donc clairement que la relation entre le requérant et sa fille mineur est protégé par l'article 8 de la CEDH ;

Que le fait qu'il ne vive pas assez sa fille tous les jours ne vient pas contredire la présomption de l'existence d'une vie familiale entre le requérant et sa fille ;

Que le requérant a apporté des éléments concrets qui viennent appuyer l'existence d'une vie familiale avec sa fille dans un courriel adressé à l'Office des étrangers le 4 novembre 2022 (pièce 3) :

« Mes clients se sont vus notifier ce jour un courrier de vos services (daté du 27 octobre 2022) demandant que Monsieur N. (...) dépose des preuves supplémentaires de liens avec sa fille mineure, A. (...)V. (...) N. (...) B. (...).

Vous trouverez en annexe :

- Un courrier de la part de la mère de A. (...)V. (...) attestant des liens entre Monsieur N. (...) et sa fille ;

- Une attestation d'un ami de Monsieur N. (...) déclarant qu'il a déjà vu plusieurs fois Monsieur N. (...) accompagné de sa fille
- Un courrier rédigé par Monsieur N. (...)
- De nombreuses photos prises en Belgique illustrant Monsieur N. (...) et A. (...) V. (...) lors de diverses activités (anniversaires, weekends à la mer du Nord, baptême, fêtes de famille, etc).
- Des photos de la participation de Monsieur N. (...) lors d'une activité scolaire de sa fille le 17 juin 2022
- Une série de tickets de train. En effet, Monsieur N. (...) vit à Flobecq et sa fille à Gent. Il prend donc régulièrement le train pour passer du temps avec elle.

1 https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_8_fra.pdf - consulté le 8 février 2023

Dans un précédent courriel, je vous avais transféré une attestation de la psychologue de la fille de mon client, Madame S. (...) C. (...) L. (...). Je la joins également à la présente.

Monsieur N. (...) est très présent pour sa fille et joue avec brio son rôle de père auprès d'elle.

Si vous jugez que des documents complémentaires seraient utiles afin de démontrer ces liens effectifs, Monsieur N. (...) est tout disposé à vous les envoyer. »

Que le 20 octobre 2022, les requérants écrivaient à l'Office des étrangers en précisant (pièce 4) :

« Vous trouverez en annexe une attestation psychologique concernant V.. Selon celle-ci, la présence de son père est nécessaire à son bon développement.

Je vous écris la présente afin d'attirer votre attention sur la présence de la fille mineure de mon client (et donc belle-fille de ma cliente). »

Que l'attestation de la psychologue de la fille mineure du requérant indique :

« reestablishing contact and building a relationship with her father, Mr. L.N., seemed to contribute to V. adaptation process and sense of belonging. The severing of this developing bond could have a negative influence in V. emotional and social development » ;

Traduction libre :

Le rétablissement du contact et la construction d'une relation avec son père, M. L. (...) N. (...), semblent contribuer au processus d'adaptation de V. (...) et à son sentiment d'appartenance. La rupture de ce lien pourrait avoir une influence négative sur le développement émotionnel et social de V..

Qu'il est difficilement imaginable de soumettre plus d'éléments démontrant une vie familiale effective entre le requérant et sa fille : il s'implique dans sa scolarité et les membres de l'école de sa fille en témoignent, il est important pour le développement de sa fille selon la psychologue de celui-ci, il fait des activités avec elle et le prouve par des photos d'eux, ses amis aussi en témoignent ;

Que la partie requérante n'invite pas le Conseil à prendre le contrepied de la décision prise par l'Office des étrangers mais bien à considérer que la partie adverse n'a pas tenu compte du contenu de ces pièces et a donc dès lors manqué à son devoir de minutie ;

Que la décision attaquée ne prend à aucun moment compte du lien familial entre la fille du requérant et son père et donc du rôle de belle-mère de la requérante vis-à-vis de A. (...) V. (...);

Que la décision est lacunaire en ce qu'elle ne motive à aucun moment la raison pour laquelle la vie familiale de la requérante vis-à-vis de sa belle-fille n'est pas une circonstance exceptionnelle ;

Que les requérants peuvent se prévaloir d'une vie familiale sur notre territoire avec la fille du requérant ;

Que la partie adverse devait tenir compte de la vie privée et familiale des requérants en Belgique et examiner concrètement sa situation au regard de l'article 8 de la CEDH ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, *Iatridis c. Grèce* [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble.» (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §39) ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que « Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres :Abdulaziz,Cabales et Balkandi c Royaume-Uni, 28 mai 1985 et récemment Osman c. Danemark, n°38058/09, §54, 14 juin 2011).» (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012) ;

Que la partie adverse était donc tenue d'examiner de manière approfondie la situation des requérants au regard du droit au respect de la vie privée et familiale et de procéder à une mise en balance des intérêts ;

Que cette mise en balance des intérêts n'apparaît nullement dans la décision attaquée ;

Que la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît donc comme gravement lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier des requérants de poursuivre sa vie en Belgique auprès de la fille mineure du requérant ;

Que la partie adverse a motivé sa décision de manière inadéquate, insuffisante et stéréotypée et a violé l'article 8 de la CEDH ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé.

Troisième branche

EN CE QUE la décision querellée indique que le requérant peut être séparé de sa fille durant une période indéterminée dans la mesure où ils ne résident pas ensemble et qu'ils ne vivaient pas ensemble avant son départ du Venezuela et que cette séparation n'est pas contraire à l'article 8 de la CEDH ;

Que l'intérêt supérieur de la fille du requérant n'est pas contraire au fait de vivre éloigné de son père et de maintenir des contacts avec ce dernier exclusivement via des moyens « modernes de communication » ;

ET ALORS QUE la fille du requérant, également de nationalité vénézuélienne vit en Belgique et qu'elle serait séparée de son père si celui-ci devait introduire sa demande d'autorisation de séjour depuis son pays d'origine, de sorte que la partie adverse aurait dû prendre en compte l'intérêt supérieur de la fille du requérant qui commande que son père puisse rester auprès d'elle ;

Que A. (...) V. (...) est autorisée au séjour en Belgique, elle est reconnue réfugiée, ne peut plus se rendre au Venezuela, est scolarisée en Belgique, est suivie par une psychologue en Belgique ;

Que dans le cas d'espèce, un départ vers le Venezuela pour le requérant impliquerait une séparation avec sa fille mineure ;

Que le requérant s'occupe de sa fille, qu'il est très présent en tant que père ;

Que la partie adverse a demandé des informations complémentaires sur l'existence de liens effectifs entre le requérant et sa fille (pièce 7) ;

Que le requérant a fourni ces preuves :

- Une attestation de la psychologue de la fille du requérant (pièce 5) ;
- « Un courrier de la part de la mère de A. (...) V. (...) attestant des liens entre Monsieur N. (...) et sa fille ;
- Une attestation d'un ami de Monsieur N. (...) déclarant qu'il a déjà vu plusieurs fois Monsieur N. (...) accompagné de sa fille
- Un courrier rédigé par Monsieur N. (...)
- De nombreuses photos prises en Belgique illustrant Monsieur N. (...) et A. (...) V. (...) lors de diverses activités (anniversaires, weekends à la mer du Nord, baptême, fêtes de famille, etc).
- Des photos de la participation de Monsieur N. (...) lors d'une activité scolaire de sa fille le 17 juin 2022
- Une série de tickets de train. En effet, Monsieur N. (...) vit à Flobecq et sa fille à Gent. Il prend donc régulièrement le train pour passer du temps avec elle » (pièce 6)

Que la psychologue qui suit A. (...) V. (...) depuis 1 an indique explicitement que le départ de son père aurait un impact négatif sur le développement de cette petite fille ;

Que le bon sens et cette attestation d'une professionnelle qui suit la fille du requérant démontrent que l'intérêt supérieur de A. (...) V. (...) est bien entendu de ne pas être séparée de son père pour une période indéterminée ;

Que dans un courriel envoyé à l'Office des étrangers le 17 août 2022, l'intérêt supérieur de la fille du requérant était souligné (pièce 8) :

« 1. attestation psychologique

La fille de Monsieur N. (...) O. (...), V. (...) A. (...) N. (...) B. (...), est reconnue réfugiée en Belgique. en raison de son parcours difficile, elle est suivie par une psychologue, Madame S. (...) C. (...) L. (...). Elle suit V. (...) depuis décembre 2021 sur une base régulière.

Monsieur N. (...) a dû quitter le Venezuela avant sa fille qui est venue le rejoindre en Belgique.

La psychologue de A. (...) V. (...) a rédigé une attestation dans laquelle elle explique que le rétablissement des liens avec le requérant semble contribuer à son processus d'adaptation et son sentiment d'appartenance. Une nouvelle séparation entre V. (...) et son père aurait un impact négatif sur le développement émotionnel et social de V. (...) (pièce 1).

Les relations entre V. (...), enfant mineure, et son père sont protégées par l'article 8 de la CEDH. Il est impensable pour le requérant de se séparer de sa fille, ne serait-ce que temporairement. Même une courte séparation aurait un impact négatif sur son développement, ne serait pas respectueux de son intérêt supérieur en tant qu'enfant mineur. Cette relation et la stabilité de cette relation sont d'autant plus importantes en raison du profil psychologique de cette petite fille qui a vécu des périodes compliquées liées à son immigration forcée et nécessaire. Cette relation est une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction de la demande de régularisation des requérants depuis la Belgique mais également une raison de les autoriser au séjour sur le territoire du Royaume. »

Que la décision attaquée revient donc à priver A. (...) V. (...) de la présence rassurante et aimante de son père et vient chambouler son développement ;

Qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse n'a pas pris en compte l'intérêt supérieur de cette enfant mineure qui commande que son père puisse rester près d'elle ;

Que la partie adverse affirme de façon péremptoire que la vie de tous les jours de la fille mineure du requérant ne sera pas impactée par le départ de son père alors que toutes les pièces du dossier démontrent le contraire ;

Que la partie adverse n'a pas pris correctement en considération les éléments qui lui ont été soumis ;

Qu'alors que la fragilité psychologique de la fille du requérant est soulignée et est un élément majeur à prendre en considération, la partie adverse en fait fi et ne motive nullement à cet égard ;

Qu'une séparation d'une durée indéterminée est une violation de l'article 8 de la CEDH ;

Que le requérant fait partie du noyau familial de cette petite fille ;

Que la vie familiale est présumée pour un père et sa fille mineure même si les parents sont séparés ;

Qu'il n'existe aucun règle, aucun article, aucun principe selon lequel le fait que la fille du requérante vive avec sa mère exclut le droit à la vie familiale de cette petite fille avec son père ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que les requérants s'interrogent dès lors sur le lien entre le fait que A. (...) V. (...) vive avec sa mère et le fait qu'elle puisse être séparée de son père durant une période indéterminée sans possibilité pour elle de se rendre dans son pays d'origine en raison de son statut de réfugiée et à la reconnaissance des persécutions qu'elle pourrait subir en cas de retour au Venezuela ;

Que la décision n'est pas adéquatement motivée à cet égard notamment ;

Que la décision de la partie adverse revient à dire qu'un enfant mineur ne peut avoir de vie familiale ou de noyau familial qu'avec un seul de ses parents si ceux-ci ne vivent pas ensemble ;

Que cette motivation est évidemment contraire au droit à la vie familiale ;

Que cette motivation viole gravement la portée de l'article 8 de la CEDH et la vie familiale du requérant et de la requérante ;

Que la vie familiale doit aussi être examinée quant au lien entre la requérante et sa belle-fille qui se voient régulièrement et ce, depuis le plus jeune âge de A. (...) V. (...);

Que la décision querellée ne comporte aucune motivation à ce propos ;

Que la Convention Internationale relative aux Droits de l'Enfant, dont la Belgique est signataire, impose aux autorités, d'une part, de tenir compte de façon primordiale de l'intérêt de l'enfant dans toute décision le concernant (article 3) ;

Que l'article 3 ne confère certes pas de droit subjectif en tant que tel mais que, cependant, ainsi que l'écrit Jean Zermatten, « il institue un principe d'interprétation qui doit être utilisé dans toutes les formes d'interventions à l'égard des enfants et qui confère une garantie aux enfants que leur sort sera examiné conformément à ce principe d'interprétation » ;

Qu'ainsi, l'intérêt supérieur consiste en « un instrument juridique qui vise à assurer le bien-être de l'enfant sur les plans physique, psychique et social. Il fonde une obligation des instances et organisations publiques ou privées d'examiner si ce critère est rempli au moment où une décision doit être prise à l'égard d'un enfant et il représente une garantie pour l'enfant que son intérêt à long terme sera pris en compte. Il doit servir d'unité de mesure lorsque plusieurs intérêts entrent en concurrence » ;

Que « l'article 3 de la Convention de New-York peut néanmoins encore engendrer des obligations ayant effet direct lorsque les autorités outrepassent les limites de leur liberté de décision : « le fait que la notion d'intérêt supérieur de l'enfant » soit une norme générale, qui nécessite une interprétation et une concrétisation, n'exclut pas l'effet direct mais oblige le juge, dans le cas qui lui est soumis, à examiner in concreto le contenu des intérêts de l'enfant en pensant les intérêts présents. Il est en effet impossible de faire totalement abstraction dans un cas concret de l'intérêt de l'enfant. Dans ce sens il est donc octroyé un effet direct à l'article 3 de la Convention. Néanmoins, l'interprétation et la concrétisation d'une part et l'évaluation de l'intérêt d'autre part supposent que l'intérêt de l'enfant doit être également opposé aux autres droits fondamentaux et obligations présents dans le procès. » ;

Que votre Conseil a déjà relevé l'importance de l'examen de l'intérêt supérieur de l'enfant dans un arrêt n°123.190 du 29 avril 2014 par exemple ;

Que le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est donc clairement au minimum un principe interprétatif par rapport à d'autres dispositions nationales ou internationales ;

Qu'il doit en toutes hypothèses être respecté par les autorités belges puisque la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant est également prescrit par l'article 22bis de la Constitution qui se lit comme suit « Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. » ;

Qu'en ce faisant, la partie adverse a gravement manqué à son obligation de motivation formelle prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que la partie adverse n'a pas tenu compte des particularités du dossier ;

Que la partie adverse viole le droit à la vie familiale du requérant ;

Que, partant, la partie adverse a violé ses obligations de motivation de même que ses obligations au regard du droit à la vie privée et familiale ;

Qu'il convient donc de conclure qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse n'a pas fait prévaloir l'intérêt de l'enfant mineur du requérant ;

Que la partie adverse n'a pas motivé sa décision au regard de l'intérêt supérieur de la fille mineure du requérant et a donc violé l'article 22bis de la Constitution, et ses obligations de motivation adéquate ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé ;"

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekers voeren de schending aan van het Aanvullend Protocol, van het Handvest, van het IVESC, van het IVRK, van de artikelen 22bis en 24 van de Grondwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Ze zetten echter voor geen van deze bepalingen of beginselen uiteen op

welke wijze zij precies worden geschonden door de bestreden beslissing. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoekers aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Hij zet ook voor elk van deze elementen uiteen waarom hij tot dergelijk besluit is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormt om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

De gemachtigde is *in casu* van oordeel dat de door verzoekers aangevoerde elementen niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure. De gemachtigde motiveert onder meer dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als bijzondere omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekers zijn het hier niet mee eens en stellen dat dit gegeven wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De stelling van verweerder dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, vindt, anders dan verzoekers voorhouden, steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat het in hun specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen. Bovendien wordt dit tevens uiteengezet in de bestreden beslissing, zodat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat verweerder niet motiveert waarom hij de elementen van lang verblijf en integratie niet weerhoudt.

Vervolgens beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Ze wijzen op het feit dat verzoekers minderjarige dochter een verblijfsrecht in België heeft en verzoekers met haar een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In eerste instantie merkt de Raad op dat het betoog van verzoekers, waarin zij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk trachten te maken, te dezen niet dienstig is. Het bestaan van dit gezinsleven staat immers niet ter discussie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter niet betwist. Verweerder motiveert daarentegen dat het contact tussen vader en kind door toedoen van de huidige beslissing niet definitief wordt beëindigd. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing slechts tot een tijdelijke scheiding leidt, waarbij verzoeker de

mogelijkheid heeft om terug te keren vanaf het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Volgens verweerder verstoot een tijdelijke scheiding het gezinsleven tussen vader en dochter niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Aangezien verzoeker één jaar eerder dan zijn dochter naar België is gekomen, besluit verweerder dat betrokkenen zelf heeft aangetoond dat het gezinsleven tijdelijk van op afstand kan worden verdergezet, eventueel door toedoen van moderne communicatiemiddelen.

Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet wordt betwist, dient de Raad te onderzoeken of er al dan niet sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dit familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zoals hierboven reeds is uiteengezet, is verweerder van oordeel dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter minstens tijdelijk kan worden verdergezet vanuit het land van herkomst. Hij verwijst hiervoor onder meer naar het feit dat verzoeker zonder zijn dochter naar België is gereisd en hier heeft verbleven. Verzoeker brengt hier tegen in dat hij zeer aanwezig is in het leven van zijn dochter en zich over haar ontfermt. Hij verwijst naar een psychologisch verslag waaruit blijkt dat zijn afwezigheid een negatieve impact heeft gehad op de ontwikkeling van zijn dochter. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing indruist tegen het hoger belang van zijn dochter, die nood heeft aan de nabijheid

van haar vader. Hij stelt eveneens dat zijn dochter hem niet kan vergezellen naar Venezuela gelet op het feit dat zij erkend is als vluchteling.

In wezen beperken verzoekers zich tot een herhaling van de elementen die zij reeds hebben aangevoerd ter staving van hun verblijfsaanvraag. Ze brengen op dit punt geen concreet verweer naar voor ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing. Zo tonen verzoekers niet aan waarom zij niet nogmaals tijdelijk gescheiden zouden kunnen leven van hun (stief)dochter en het gezinsleven tijdelijk vanop afstand zouden kunnen verderzetten. Het motief dat verzoeker reeds eerder gedurende een jaar gescheiden leefde van zijn dochter, en dus moet worden geacht in staat te zijn dit ook te doen in afwachting van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag, komt de Raad niet onredelijk voor. De Raad bemerkt dat verzoekers door middel van hun betoog niet aantonen dat er bepaalde hinderpalen zouden bestaan die het onmogelijk maken dat het gezinsleven tijdelijk elders normaal en effectief wordt verdergezet. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Verzoekers voeren de schending aan van het hoger belang van de dochter van verzoeker. Zij herhalen dat het niet in het belang van de dochter is dat zij gescheiden wordt van haar vader voor de duur van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag in het land van het herkomst. Zijn dochter is erkend vluchteling en kan bijgevolg haar vader niet volgen. Anderzijds is hij in België zeer aanwezig als haar vader en brengt hij veel tijd door met haar. Verzoekers wijzen op het attest van de psychologe waarin wordt geattesteerd dat zijn terugkeer een negatieve invloed kan hebben op de ontwikkeling van zijn dochter. Verder verwijst verzoeker naar verschillende stukken in bijlage van de aanvraag gevoegd waaruit blijkt dat hij veel tijd met zijn dochter doorbrengt. Verzoekers betwisten het motief dat een tijdelijke terugkeer geen invloed zal hebben op het dagelijkse leven van hun (stief)dochter.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 22bis van de Grondwet, dat onder meer bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking kunnen verzoekers zich bijgevolg niet op deze bepaling beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Dit neemt evenwel niet weg dat de gemachtigde in het licht van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel moet rekening houden met alle opgeworpen buitengewone omstandigheden die in de aanvraag werden vermeld. Uit de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekers inderdaad uitgebreid zijn ingegaan op het hoger belang van verzoekers dochter en op artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde is evenwel niet voorbij gegaan aan dit opgeworpen element in de aanvraag en heeft dienaangaande gemotiveerd dat het hooguit om een tijdelijke scheiding met het kind gaat, met name de tijd die nodig is om verzoekers' situatie in regel te stellen om opnieuw reglementair België binnen te komen. Dat tijdens de eventuele tijdelijke periodes van scheiding van het kind contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoekers dochter woont samen met haar moeder en verzoeker heeft nooit samengewoond met zijn dochter. Hij is overigens meer dan een jaar eerder naar België gekomen dan zijn dochter. Verzoekers tonen aldus zelf aan dat verzoekers dochter in staat is om tijdelijk gescheiden te leven van haar vader. En verder motiveert verweerder het volgende:

“Volledigheidshalve merken we op dat hoewel betrokkene een begin van bewijs voorlegt van effectieve banden met zijn minderjarige dochter (met name door het voorleggen van een verklaring van de moeder van zijn dochter, een psychologisch attest dd.14.07.2022, een verklaring van een bevriend koppel dd. 30.10.2022, verschillende foto's met zijn dochter, verschillende treintickets en één verklaring van de school van zijn dochter), we opmerken dat betrokkene reeds in Venezuela nooit een gezinseenheid vormde met zijn dochter en dat hij geen enkel bewijs voorlegt dat er ook in Venezuela reeds sprake was van effectieve banden met zijn dochter. Tenslotte wijzen we er op dat mijnheer reeds op 06.12.2018

naar België kwam, terwijl zijn dochter pas op 05.02.2020 naar België kwam. Ook voor deze lange periode van meer dan een jaar, ontbreekt elk bewijs van banden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene en zijn dochter perfect in staat zijn om tijdelijk gescheiden te zijn van elkaar. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet."

De Raad kan verzoekers volgen dat het in beginsel in het belang is van de minderjarige kinderen dat zij niet gescheiden worden van hun vader of moeder. De Raad meent evenwel dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat het kind langdurig wordt gescheiden van verzoeker, haar vader. Zijn dochter woont samen met haar moeder, was in het verleden reeds gescheiden van haar vader en verzoeker kan tijdens een eventuele tijdelijke scheiding het contact onderhouden met zijn dochter via moderne communicatiemiddelen. Anders dan verzoekers voorhouden, kan de gemachtigde wel degelijk een voordeel putten uit het afdwingen van het respect voor de nationale regelgeving, die, zoals *supra* is uiteengezet, enkel in een uitzonderlijke situatie, met name als een buitengewone omstandigheid wordt aannemelijk gemaakt, toestaat dat een aanvraag om een verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Zoals *supra* eveneens gesteld, is de Raad er *in casu* niet van overtuigd dat de thans bestreden beslissing veel leed of veel schade aan verzoekers dochter berokkent, nu het gevolg van de beslissing niet noodzakelijk moet zijn dat verzoeker van zijn dochter (langdurig) wordt gescheiden. Het is in geen geval kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij de wet respecteert, die vereist dat vooraleer de gegrondheid van een dergelijke aanvraag wordt beoordeeld, wordt nagegaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, namelijk of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoekers tonen geen schending van het hoger belang van het kind aan.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN